

РЕШЕНИЕ

№ 4996

гр. С., 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разглежда докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110143549 по описа за 2023 година

Предявени са искове от А. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „О. 2“, бл. 231, вх. Г, ет. 2, ап. 86, срещу „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, по чл. 439 ГПК за установяване на недължимост на следните суми поради изтекла погасителна давност:

- 2 484,80 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода от м.03.2008 г. до м.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.01.2012 г. до окончателното плащане на вземането;
- 403,11 лв. - мораторна лихва за периода от 30.04.2008 г. до 16.06.2011 г.;
- 157,76 лв. – разноси по делото,

за които суми е издаден изпълнителен лист от 21.06.2012 г. по ч. гр. д. № 1737/2012 г. на СРС, въз основа на който е образувано изп. д. № 2678/2012 г. на ЧСИ С. Я., рег. № *** в КЧСИ.

Ищцата твърди, че въз основа на издаден в полза на ответника изпълнителен лист е образувано горното изпълнително дело. Навежда доводи за недължимост на процесните задължения поради погасяването им с 5-годишен давностен срок, през който вискателят е бездействал. След изпращане на заповрни съобщения върху банкови сметки на ищцата на 08.04.2013 г. не са извършвани изпълнителни действия.

В срока за отговор ответникът оспорва исковите по допустимост и основателност по съображения, подробно изложени в отговора на исковата молба. Оспорва процесните вземания да са погасени по давност. Твърди, че в случая е приложима общата петгодишна давност, както и че по изпълнителното дело са извършени действия, прекъсващи давността.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че ответникът „Т. С.“ ЕАД е образувал срещу А. М. Н.

изп. д. № 2678/2012 г. по описа на ЧСИ С. Я., рег. № *** в КЧСИ, въз основа на издаден в негова полза изпълнителен лист от 21.06.2012 г. по ч. гр. д. № 1737/2012 г. на СРС. Посочените обстоятелства са отделени от съда на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК за безспорни и ненуждаещи се от доказване с определение от 18.01.2024 г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 26.02.2024 г. Същевременно посочените обстоятелства се установяват и от приложеното по делото ч. гр. д. № 1737/2012 г. по описа на СРС, 81-ви състав и копие от изп. д. № 2678/2012 г. по описа на ЧСИ Я..

Видно от приложеното по делото ч. гр. д. № 1737/2012 г. по описа на СРС, 81-ви състав, същото е образувано въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, подадено на 26.01.2012 г. от „Т. С.“ ЕАД срещу А. М. Н., което е уважено и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.01.2012 г., с която съдът е разпоредил длъжникът да заплати на кредитора следните суми: 2 484,80 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода от м.03.2008 г. до м.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.01.2012 г. до окончателното плащане на вземането; 403,11 лв. - мораторна лихва за периода от 30.04.2008 г. до 16.06.2011 г.; 157,76 лв. – разноски по делото. Заповедта за изпълнение е влязла в сила и въз основа на нея е бил издаден изпълнителен лист от 21.06.2012 г. за същите суми.

От приложеното по делото заверено копие от изп. д. № 2678/2012 г. по описа на ЧСИ С. Я. се установява, че същото е образувано с разпореждане на ЧСИ от 21.12.2012 г. по молба на „Т. С.“ ЕАД от 21.08.2012 г. срещу длъжника А. М. Н. въз основа на изпълнителен лист от 21.06.2012 г., издаден по ч. гр. д. № 1737/2012 г. по описа на СРС, 81 състав, на основание влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 31.01.2012 г., с която А. М. Н. е осъдена да заплати на „Т. С.“ ЕАД следните суми: 2 484,80 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода от м.03.2008 г. до м.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.01.2012 г. до окончателното плащане на вземането; 403,11 лв. - мораторна лихва за периода от 30.04.2008 г. до 16.06.2011 г.; 157,76 лв. – разноски по делото. С молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е възложил на съдебния изпълнител съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника и да определи начина на изпълнението.

От материалите, находящи се в изпълнителното дело, се установява, че ЧСИ е извършил проучване на имущественото състояние на длъжника – справки в Агенция по вписванията за притежавани недвижими имоти; справки в Регистъра на банковите сметки и сейфове при БНБ (РБСС) за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на физическо лице; справка за регистрирани на името на длъжника МПС. Извършени са справки в НОИ относно регистрирани трудови правоотношения с длъжника.

На 08.04.2013 г. е изпратено запорно съобщение с изх. № 20917/29.03.2013 г. до „ФИРМА“ ЕООД, като трето задължено лице, за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Запорното съобщение е връчено на 10.04.2013 г. В отговор на запорното съобщение, с писмо от 11.04.2013 г. ЧСИ Я. е бил уведомен, че към 11.04.2013 г. трудовото правоотношение на длъжника с „ФИРМА“ ЕООД е прекратено. Видно от справка за всички подадени уведомления за длъжника в регистъра на трудовите договори при НОИ, трудовото правоотношение между „ФИРМА“ ЕООД и длъжника е прекратено на 28.09.2012 г.

Изпратено е запорно съобщение с изх. № ****/29.03.2013 г. до „Ю. Б.“ АД, като трето задължено лице, за налагане на запор върху всички банкови сметки, депозити,

вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на длъжника. Запорното съобщение е връчено на 08.04.2013 г. В отговор на запорното съобщение, с писмо с вх. № 16580 от 12.04.2023 г., Б.та е уведомила ЧСИ, че длъжникът има банкова сметка, открита в „Ю. Б.“ АД, като към 08.04.2013 г. по сметката му липсва авоар и върху вземанията по сметката има предишни наложени запори.

На 09.04.2013 г. е изпратено запорно съобщение с изх. № ****/29.03.2013 г. до „С. Ж. Е.“ АД, като трето задължено лице, за налагане на запор върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на длъжника. Запорното съобщение е връчено на 10.04.2013 г. В отговор на запорното съобщение, Б.та е уведомила ЧСИ Я., че длъжникът има банкова сметка, открита в „С. Ж. Е.“ АД, като към 08.04.2013 г. по сметката му липсва авоар.

На 13.04.2013 г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение. Със същата длъжникът бил уведомен за наложените запори върху трудовото му възнаграждение, получавано от ФИРМА“ ЕООД, вземанията му по банковите му сметки в „С. Ж. Е.“ АД и „Ю. Б.“ АД, както и че на основание чл. 458 ГПК Държавата е конституирана като присъединен взыскател за дължимите от него публични задължения.

Изпратено е запорно съобщение изх. № *****/04.11.2014 г. до Сдружение „ФИРМА“, като трето задължено лице, за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Запорното съобщение е връчено на 18.02.2015 г. Видно от справка за всички подадени уведомления за длъжника в регистъра на трудовите договори при НОИ, трудовото правоотношение между Сдружение „ФИРМА“ и длъжника е прекратено на 09.02.2015 г.

С молба с вх. № ***** от 03.02.2016 г. взыскателят е поискал извършване на справка в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжника.

С молба с вх. № ***** от 10.02.2017 г. взыскателят е поискал налагане на запори върху банковите сметки на длъжника и върху трудовото му възнаграждение или пенсия.

С разпореждане от 06.06.2018 г. ЧСИ Я. е разпоредил да се извърши справка в Търговския регистър и наложил запор върху всички вземания на длъжника като член на УС на Сдружение „Д. Р.“.

С разпореждане от 03.07.2019 г. Ангелина Шаркова, помощник частен съдебен изпълнител при ЧСИ Я., е разпоредила да се извърши справка в БНБ и НОИ и наложила запор върху банковите сметки на длъжника в „П.И.Б.“ АД и „У. Б.“ АД.

Изпратени са запорни съобщения до „У. Б.“ АД с изх. № 032200/03.07.2019 г. и П.И.Б.“ АД с изх. № *****/03.07.2019 г., като трети задължени лица, за налагане на запор върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на длъжника. Запорните съобщения са връчени на 04.07.2019 г.

С молба с вх. № ***** от 03.12.2019 г. взыскателят поискал извършването на справка в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение или пенсия на длъжника, както и насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжника.

С молба с вх. № ***** от 28.10.2021 г. взыскателят поискал извършването на

справка в РБСС за банковите сметки и сейфове на длъжника и налагане на заповор върху откритите такива; извършване на справка в НОИ за действащи трудови договори на длъжника, с оглед налагане на заповор върху същите; а в случай, че не бъдат открити банкови сметки и трудови договори – насрочване на опис и оценка на собствените на длъжника движими вещи.

Изпратено е заповорно съобщение изх. № *****/23.02.2022 г. до „Г.“ ООД, като трето задължено лице, връчено на 28.02.2022 г., за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

Изпратено е заповорно съобщение изх. № *****/23.02.2022 г. до Търговски регистър при Агенция по вписванията за налагане на заповор върху притежаваните от длъжника дружествените дялове от капитала на „А.“ ЕООД.

До длъжника А. М. Н. е изпратено съобщение с изх. № *****/23.02.2022 г., връчено на 28.02.2022 г. с което същата е уведомена, че са наложени заповори върху трудовото ѝ възнаграждение, получавано от „Г.“ ЕООД; банковите ѝ сметки, открити в „С. Ж. Б.“ АД, „Ю. Б.“ АД, „П.И.Б.“ АД и „У. Б.“ АД, както и върху дружествените ѝ дялове в „А.“ ЕООД.

Изпратено е заповорно съобщение с изх. № *****/11.03.2022 г. до „Б. ДСК“ АД като трето задължено лице, връчено на 15.03.2022 г., за налагане на заповор върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на длъжника. В отговор на заповорното съобщение, с писмо с вх. № *****/18.03.2022г., Б.та е уведомила ЧСИ Я., че длъжникът има банкова сметка, открита в „Б. ДСК“ АД, като няма други претенции върху вземанията на длъжника по сметката.

Изпратено е заповорно съобщение № *****/02.11.2022 г. до „И.“ АД, като трето задължено лице, за налагане на заповор върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на длъжника. Заповорното съобщение е връчено на 04.11.2022 г. В отговор на заповорното съобщение, с писмо, входирано в кантората на ЧСИ на 18.07.2023 г., „И.“ АД е заявило, че признава основателността на вземането, върху което е наложен заповортът, но същото не може да бъде платено, доколкото в откритата на името на длъжника микросметка няма налични средства.

Изпратено е заповорно съобщение № *****/08.02.2023 г. до Сдружение „Д. Р.“, като трето задължено лице, за налагане на заповор върху всички вземания на длъжника, произтичащи от договорните отношения между сдружението и длъжника като председател на същото.

До длъжника А. М. Н. е изпратено съобщение с изх. № *****/08.02.2023 г., връчено по месторабота в „Г.“ ООД на 13.02.2023 г., с което същата е уведомена за налагането на заповор върху вземанията, които има от Сдружение „Д. Р.“ в качеството ѝ на председател на същото.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предмет на производството по чл. 439 ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Изпълняемото материално право обхваща вземанията, така както са посочени в изпълнителния титул, а защитата може да се основава единствено на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, в което е издадено изпълняваното решение, тъй като за фактите към този момент се

формира силата му на пресъдено нещо, респективно след срока по чл. 414, ал. 2 ГПК в заповедното производство, тъй като към датата неговото изтичане настъпва преклудиращото действие за сочене на възражения. Тъй като производството по така предявения иск се характеризира с оспорване на изпълняемото право, правният интерес на ищеца е обусловен от наличието на вземане срещу него, скрепено с изпълнителна сила. Ето защо при предявен отрицателен установителен иск по реда на чл. 439 ГПК в тежест на ищцата е да докаже наличието на издаден срещу нея изпълнителен титул, а в тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок.

В случая между страните не се спори, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява по безспорен начин, че в полза на ответника е бил издаден изпълнителен лист въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, с която ищцата е била осъдена да заплати на ответника процесните суми, за принудителното събиране на които ответникът е образувал срещу ищцата изп. д. № 2678/2012 г. по описа на ЧСИ С. Я.. При това положение за ищцата е налице правен интерес от предявения иск.

На първо място, настоящият съдебен състав споделя установена практика, съгласно която изискването по чл. 117, ал. 2 ЗЗД за петгодишен срок на новата давност, се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение. Това е така, защото влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражението. Съгласно чл. 424 ГПК длъжникът може да се оспори вземането по исков ред само при новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да му бъдат известни до изтичане на срока за възражение и съгласно чл. 439 ГПК той може да оспорва чрез иск изпълнението, но само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание. Законодателят е преклудирал възможността за възражения срещу заповедта за изпълнение. След изтичане на срока по чл. 414 ГПК, за длъжника остава само възможността за оспорване на вземането по чл. 424, ал. 1 ГПК. Извън това и след срока по чл. 424, ал. 2 ГПК, за длъжника не съществува форма за искова защита, с която да оспорва вземането. Задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на чл. 416 ГПК (когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането), настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл. 418 ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новият процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила (за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК-отм.) и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като след влизането им в сила имат същият краен ефект на окончателно разрешен правен спор, както силата на присъдено нещо по влязло в сила съдебно решение. Ето защо, на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД, установените с влязлата в сила заповед за изпълнение парични притезания, какъвто е настоящият случай, се

погасяват с изтичането на петгодишна давност (в този смисъл вж. Решение № 118 от 7.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г. на ВКС, III г. о., Решение № 6 от 21.01.2016 г. по т. д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о.; Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о.; Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК; Определение № 50130 от 08.03.2023 г. по гр. д. № 3235/2022 г. на ВКС, III г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о., Определение № 480 от 27.07.2010 г. по ч. гр. д. № 221/2010 г., на ВКС, IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II т. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. д. № 4647/2015 г. на ВКС, IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II т. о.; Определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, IV г. о. и мн. др.). Следователно считано от датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение за вземането е започнала да тече нова погасителна давност.

Въпросът относно давността по време на изпълнителния процес е предмет на няколко тълкувателни актове. Съгласно ППВС № 3 от 18.11.1980 г. погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. С приетото впоследствие ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, разрешението, дадено с посоченото ППВС, е обявено за загубило действие, като в т. 10 от тълкувателното решение е посочено, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С оглед различните разрешения на тълкувателните актове и тяхното действие във времето е прието Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г., съгласно което приетото в ППВС № 3 от 18.11.1980 г. тълкуване, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителния процес, запазва действието си по отношение на вземания по изпълнителни дела, образувани до датата на приемане на ТР № 2 от 26.06.2015 г. В мотивите на ТР № 3 от 28.03.2023 г. изрично е посочено, че установеното с новия акт тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите, които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след обявяването на новия акт или по такива, които са били заварени към този момент.

Прилагайки горепосочените постановки към процесния случай, съдът намира, че доколкото изпълнителното производство е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г., след образуването му на 21.12.2012 г. давността е била прекъсната и не е текла до приемането на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС на 25.06.2015 г.

С постановяването на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, на 26.06.2015 г. е започнала да тече погасителната давност за вземанията. Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно разясненията, дадени в т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г., прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването

на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено още, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Вискателят трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноси за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. От така дадените разяснения също ясно следва, че всяко искане на вискателя, както и всяко предприемане от съдебния изпълнител на изпълнително действие, прекъсват давността, дори когато изпълнителното действие е неуспешно проведено не по вина на вискателя.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Предпоставка за настъпване на прекратителното основание по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК е липсата на искане от вискателя за извършването на изпълнителни действия, а не липсата на реално извършени такива, което според мотивите към т. 10 на Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е от значение за прекъсване на давността по чл. 116, б. "в" от ЗЗД, но не и за наличието на горепосоченото прекратително основание. Тази разпоредба представлява санкция за тези кредитори, които за един сравнително дълъг период от време бездействат, като не полагат необходимите усилия за успешната реализация на съдебно признатите им и допуснати до принудително изпълнение права. Прекъсването на двугодишния срок настъпва с поисканото от вискателя извършване на изпълнително действие, част от конкретен изпълнителен способ. Същото важи и за съдебния изпълнител, който предприема изпълнително действие, когато му е възложено да проведе принудителното изпълнение по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. В тази хипотеза вискателят възлага на съдебния изпълнител да избира и прилага различни изпълнителни способности по своя преценка. Ето защо, при овластяване по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ следва да бъде изследван въпросът дали съдебният изпълнител е предприел изпълнителни действия в рамките на двугодишния преклузивен срок предвиден в ГПК т. е. в този конкретен случай задължението за активност в изпълнителния процес се прехвърля от вискателя на съдебния изпълнител.

В конкретния случай, изпълнителното дело е образувано на 21.12.2012 г., като вискателят е възложил на съдебния изпълнител съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника и да определи начина на изпълнението.

Изпратени запорни съобщения до С. Ж. Е.“ АД с изх. № *****/29.03.2013 г. и „Ю. Б.“ АД с изх. № *****/29.03.2013 г. за налагане на запор върху вземанията на длъжника по банковите му сметки в посочените банки, както и до Сдружение „ФИРМА“ с изх. № *****/04.11.2014 г. за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Съдът намира, че изпращането на запорно съобщение до третото лице-работодател представлява действие по налагането на запор, което в случая е успешно извършено, доколкото към датата на запорното съобщение трудовото правоотношение на длъжника все още не е било прекратено. С молби от 03.02.2016 г., 10.02.2017 г., 03.12.2019 г. и 28.10.2021 г. вискателят е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия. С разпореждане от 06.06.2018 г. ЧСИ Я. наложил запор върху всички вземания на длъжника като член на УС на Сдружение „Д. Р.“. С разпореждане от 03.07.2019 г. Ангелина Шаркова, помощник частен съдебен изпълнител при ЧСИ Я., е наложила запор върху банковите сметки на длъжника в „П.И.Б.“ АД и „У. Б.“ АД. Изпратени са запорни съобщения от 03.07.2019 г. до „У. Б.“ АД и П.И.Б.“ АД за налагане на запор върху всички банкови сметки на длъжника. Изпратени са запорни съобщения от 23.02.2022 г. до „Г.“ ООД за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника; от 23.02.2022 г. до Търговски регистър при Агенция по вписванията за налагане на запор върху притежаваните от длъжника дружествените дялове от капитала на „А.“ ЕООД; от 11.03.2022 г. до „Б. ДСК“ АД за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника; от 02.11.2022 г. до „И.“ АД за налагане на запор върху вземания на длъжника и от 08.02.2023 г. до Сдружение „Д. Р.“ за налагане на запор върху всички вземания на длъжника, произтичащи от договорните отношения между сдружението и длъжника като председател на същото.

От изложеното се налага изводът, че през периода от образуване на изпълнителното производство до 26.06.2015 г., а и след това, не е изминавал период от повече от две години без да са искани или извършвани изпълнителни действия и перемпция не е настъпвала. Само за пълнота на изложението, във връзка с доводите на ищцата, че извършените след изтичане на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителни действия не са годни да прекъснат давността, следва да се отбележи, че съгласно установената практика на ВКС (решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. на ВКС, III г. о. и др.) перемпцията и давността са отделни правни институти, като перемпцията е без правно значение за давността. Общото между тях е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Те са обаче два различни правни института, уреждат различни по характер срокове (давностен и преклузивен), като срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не е произведен от давностния по чл. 110 ЗЗД, и са с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение, и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Съгласно цитираната практика на касационния съд, когато по изпълнителното дело е

направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, но във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника, тъй като давността е свързана с поведението на кредитора и не се влияе от поведението на други лица. Последиците при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са от процесуален характер – изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на взыскателя продължава да съществува. Давността за вземането в изпълнителния процес се прекъсва с всяко редовно и своевременно направено искане, респ. предприето изпълнително действие (чл. 116, б. "в" ЗЗД), от който момент започва да тече новата давност (т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС), а 2-годишният срок за перемпция (чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК) започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно – напр. при постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или неуспешно), или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която взыскателят отговаря – след направено искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и др., и така осуетява неговото изпълнение. Когато и да е поискано и предприето съответното изпълнително действие, съдебният изпълнител е длъжен да го осъществи – в рамките на изпълнително дело или в образувано отделно производство. Дали е перемирано изпълнителното дело е без правно значение, тъй като съдебният изпълнител дължи подчинение на представения му изпълнителен лист. Прекъсването на погасителната давност в хипотезата на чл. 116, б. "в" ЗЗД не зависи от по-късно настъпила перемпция, респ. предприетите и по перемирано дело изпълнителни действия на общо основание имат прекъсващ давността ефект.

Доколкото по делото няма данни за момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение, следва да се приеме, че давността за събиране на процесните вземания е започнала да тече най-късно на датата на издаване на изпълнителния лист, а именно 21.06.2012 г. Предвид обстоятелството, че изпълнителното дело е образувано на 21.12.2012 г. при действието на ППВС № 3 от 18.11.1980 г., давността е била прекъсната с образуването му и е спряла да тече, което спиране е преустановено съгласно ТР № 3 от 28.03.2023 г. от момента на отмяната на ППВС № 3 от 18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. – т. е. от 26.06.2015 г., от която датата продължила да тече. При това положение петгодишната погасителна давност за процесните вземания би изтекла на 26.06.2020 г. След 26.06.2015 г. давността е прекъсвана с налагането на запори върху вземанията на длъжника по банковите му сметки в „У. Б.“ АД и „П.И.Б.“ АД със запорни съобщения от 03.07.2019 г. Следващите прекъсвания на давността са с налагането на запори върху трудовото възнаграждение на длъжника със запорно съобщение от 23.02.2022 г. до „Г.“ ООД; върху притежаваните от длъжника дружествените дялове от капитала на „А.“ ЕООД със запорно съобщение от 23.02.2022 г. до Търговски регистър при Агенция по вписванията; върху вземанията на длъжника по банковата му сметка в „Б. ДСК“ АД със запорно съобщение от 11.03.2022 г.; върху вземанията на длъжника със запорно

съобщение от 02.11.2022 г. до „И.“ АД; върху вземанията на длъжника със запорно съобщение от 08.02.2023 г. до Сдружение „Д. Р.“.

Дали наложените запори са били резултатни или безрезултатни е без значение за прекъсването на давността – чл. 116, б. "в" ЗЗД изисква само предприемане на действие за принудително изпълнение, не и резултатност на предприетото действие. В този смисъл е и цитираната по-горе практика на ВКС, а същият извод следва и от разясненията, дадени с т. 5 на Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС - изпращането на запорно съобщение до Б. в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната Б., представлява действие по налагане на запор. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането.

Неоснователен е и поддържаният в исковата молба довод, че наложеният след перемирането на изпълнителното производство запор на вземания не е действие, прекъсващо давността. Както беше посочено по-горе, предприетите и по перемирано дело изпълнителни действия на общо основание имат прекъсващ давността ефект.

С оглед на изложеното следва изводът, че давността е била многократно прекъсвана с налагането на запори на банкови сметки, на трудово възнаграждение и на други вземания на длъжника, като между отделните прекъсвания, както между последното прекъсване и датата на предявяване на настоящия иск – 03.08.2023 г., не са изтекли повече от пет години, следва извод, че не е изтекла предвидената в закона петгодишна давност за погасяване на вземанията.

По разноските

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има единствено ответникът, който своевременно е направила искане за присъждане на такива. Същият е претендира юрисконсултско възнаграждение, което настоящият състав намира че следва да се определи на 50 лева поради ниската фактическа и правна сложност на спора и обема на извършените от процесуалните представители на ответника работа, броя на проведените съдебни заседания и материалния интерес по делото.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „О. 2“, бл. 231, вх. Г, ет. 2, ап. 86, срещу „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, икове по чл. 439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищцата не му дължи следните суми поради изтекла погасителна давност:

- 2 484,80 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода от м.03.2008 г. до м.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.01.2012 г. до окончателното плащане на вземането;

- 403,11 лв. - мораторна лихва за периода от 30.04.2008 г. до 16.06.2011 г.;
- 157,76 лв. – разноси по делото,

за които суми е издаден изпълнителен лист от 21.06.2012 г. по ч. гр. д. № 1737/2012 г. на СРС, въз основа на който е образувано изп. д. № 2678/2012 г. на ЧСИ С. Я., рег. № *** в КЧСИ.

ОСЪЖДА А. М. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „О. 2“, бл. 231, вх. Г, ет. 2, ап. 86, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **50** лв. – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____